

Guerra freda reescalfada

La història. Nova York 1957-Berlín 1962. El gris advocat Donovan se les ha de veure amb un intercanvi d'espies durant la Guerra Freda, enfrontant-se a un altre anònim personatge, el tal Rudolf Abel.

La pel·lícula. La nova perdigonada del patriota ianqui Steven Spielberg (Ohio, 1946) fa forat en el tèrbol món mundial, de quan l'anomenada Guerra Fre-

da enfrontava el bloc comunista i el capitalista. És a dir, Moscou i Washington. Sort en teníem la ciutadania occidental del gendarme ianqui que, a més de vetllar per l'*American Way of Life*, esclar, ens endossava films sobre espies la mar de justos. O no. Però la paradoxa de *El puente de los espías* és que a Steven Spielberg no li ve de gust revisar aquelles il·lustres pel·lis d'espies a l'ús. Al director de *Lincoln* l'excita enormement plantejar vells dilemes morals per a conflictes actuals. Aleshores, ¿per a què pot servir veure, que no mirar, *El puente de los espías*? Resposta a): que Amèrica (del Nord) continua sent l'Arcàdia bucòlica de justícia i llibertat, o a l'inrevés; resposta b): que Tom Hanks, fetitxe personal del director, torna a actuar a les seves ordres (*Salvar al solda-*

do Ryan, La terminal, Atrápame si puedes); resposta c): que qualsevol home vestit de gris pot acabar resultant un gran home just. Com vostè o jo. Això sí, amb una certa dosi d'heroïcitat quotidiana. Algú, amb una indissimulada mala bava, ha retratat l'agent d'assegurances que encarna el Tom Hanks, com una barreja simbiòtica d'Hommer Simpson i John Wayne. Deu ser per obra i gràcia del toc Coen,

atès que els dos burletes germans han posat mà al guió original. Amb tot, *El puente de los espías* l'hauria pogut dirigir un bel·ligerant Frank Capra si hagués tingut a James Stewart davant la càmera. Ho dic perquè algú ha gosat comparar Tom Hanks amb Jimmy Stewart. Ni en mil anys el Tom li arribaria a la sola

El puente de los espías

Director: Steven Spielberg.

Intèrprets: Tom Hanks, Mark Rylance, Amy Ryan, Sebastian Koch. EUA, 2015. 141'. JC Alpicat, Cinema París Solsona.

de la sabata.

El tema. Cal ser tenaç i contumaç en defensa de la veritat.

La imatge. Quan es construeix el mur de Berlín, maó a maó, ciment a ciment viu.

La frase. "Aquí hay mucha comedia", avisa el lloctinent nord-americà. És el que toca quan l'ambient és tèrbol, claustrofòbic i endogàmic.

La recomanació. Ideal per a consumidors de productes Spielberg, així com del cinema d'espies xerraires.